

עין משפט גר מוצה

לפ א מיי פֿיד מהלֿ ביאת מקדש הלֿ ג:
מ ב מיי שס פֿיט הלֿ ד סמג לאוין פט:

מא ג ד מיי שס פֿיד שס הלֿ ג סמג שס:
מב ה מיי פט״ו מהלֿ טומאת זרעמ הלסה ה סמג עשין רלט:
מג ו מיי פ״ו מהלֿ בית הזכירה הלסה ז סמג עשין קסג:

מד ז מיי פ״ג מהלֿ ביאת מקדש הלֿ יט:
מה ח מיי פיי מהלֿ שגומת הלסה ז ופ״ג שס הלסה א:
מו ט מיי פ״א שס הלסה ה:
מז י מיי פיה מהלֿ שגומת הלסה ז:

רבינו חננאל

ופריק אביי כגון שבא בקצרה שהוא פטור מכרת ובהליכתו הפך בצינורא, וכדבר הונא דאמר זר שהפך בצינורא חייב מיתה אלמא עבודה היא, פ׳ צינורא עצי נורא, כגון שהפך בעצי המערכה שהחליבים נתונים בהם וגרם להם להתעכל מהרה, ואשמעינן רב הונא דכל קרובי עבודה עבודה גמורה היא וחיובין עליה: ׳ירושלמי׳ שיעור שהייה עשר אמות היך עבירה היה בארוכה עשרין ובקצרה עשר הילך חמש אין יויל ברא חמש ואין יויל ברא ט״ו, א״ר יוסי לעולם אינו חייב עד שתהא ארוכה מרובה על קצרה: עשר כ׳: א״ר הושעיא טהור שנכנס לבית המנוגע דרך אחוריו אפילו נכנס כולו אחרי מחוטמו טהור, שנאמר והבא אל הבית דרך ביאה אסרה תורה, אבל אם נכנס כולו אפילו דרך אחוריו נטמא דלא גרע מכלים דכתיב ולא יטמא כל אשר בבית, תניא נמי הכי קדשי קדשים, תניא טהרות גגין הללו [אין] אוכלין שם קדשי קדשים ואין שוחטין שם קדשים קלים, וטמא שנכנס דרך גגין להיכל פטור שנאמר ואל המקדש לא תבא, דרך ביאה אסרה תורה: זו היא מצות עשה שבגדה, ואקשינן תנא היכא קאי דקתני זו היא, ופשטינן התם קאי בהוריות פ״ב דקתני אין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש כ״ו, אבל חייבין על עשה וזו היא מצות עשה שבגדה שחייבין עליה.

יו:

אפֿי״ו נכנס בולֿו חוין מחוטמו טהור, ואס נכנס דרך פניו משנכנס רוצו טמא אכל במיעוט לא דר׳ אושעיא דהכל אית ליה אפ״י גצי טמא שנכנס למקדש ביאה במקצת לא שמה ביאה דצפ׳ כל הפסולין (וצמים דף לז: ושס) ^ק פריך לעולא דאמר ביאה במקצת שמה ביאה ועוד דאפ״י עולא דאמר התם משום דכתיב בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא מה נגיעה במקצת שמה נגיעה אף ביאה במקצת שמה ביאה אכל גצי בית המנוגע מודה דלא שמה ביאה דלא מזניו שהקים הכתוב דאי לא תימא הכי תקשה לעולא ממתניתין דמס׳ ידים (פ״ג מ״א) ומייתי לה צפ״צ דחולין (דף לג:) המכניס ידיו לבית המנוגע דיו תחלות דברי ר׳ עקיבא וסכ״א דיו שניות ומפרש במסכת חולין דכ״ע ביאה במקצת לא שמה ביאה וגזירה דיו אטו גופו קמיפלגי ומיהו כשנכנס רוצו הוי טמא דרוצו ככולו ומימה דדרך אחוריו נמי כשנכנס רוצו יחא טמא מטעם דרוצו ככולו ומשנכנס כולו הוי טמא מידי דהוה אכליס שצבית וי״ל דאס כן לא היה חילוק צין דרך ביאה לדרך אחוריו ואמאי כתיב והבא אל הבית דמשמע דרך ביאה וליכא למימר דלאיטריך לומר דהכא טעון כינוס גגדים כשסהה כנדי אכילת פרס דסברא הוא דאפ״י נכנס דרך אחוריו כולו אס שהה כשיעור שהייה דטעון כיצוס גגדים דבכל ענין כתיב ^ק (והבא אל הבית) והאכל צבית יכנס גגדיו: **דרך ביאה אסרה תורה**, אע״ג דאמר צפ״ק דחולין (דף י: ושס) דליאה דרך אחוריו שמה יליאה דקאמר כ״ג צויה״כ יוכיח דכתיב ביה יליאה ותנן ילא וכל לו דרך כניסתו היינו משום דדרך ללאת כן כתלמיד הנפטר מרצו כדמפרש צפ׳ הוילאו לו (יומא נג:), **וואין אובלין** שם קדשי קדשים, אפילו יש נקט לראות ^ה שס דרך פתח עזרה דבעינן שיראה פתח עזרה צשעת אכילה כדאמר צפ׳ אחוז מקומן (וצמים ד׳ טו), **וואין שוחטים שם קדשים קלים**, ^ק והי״ה דאין אוכלין דגגיס ועלויות לא נתקדשו כדאמר צפרק כילד לולין (פסחים דף פה: ושס) אלא נקטו שמיטה משום דאכילה צעורה לא שייכא בקדשים קלים: **וּממא שנכנס דרך גגין לַהיבֿל פטור**, תימה אמאי

פטור תיפוק ליה דחייב משום גג דהיכל גופיה שהרי נתקדש כדמשמע בסוף פרק כילד לולין (שס) גצי הא דאמר רב גגין ועלויות לא נתקדשו ופריך (שס פו.) מהא דתניא עליית בית קדשי קדשי׳ חמורה

עלויות ומסתבר דגגין ועלויות דין אחד להם וצ״ל דאע״פ שנתקדשו עליות גג לא תמיד גגין וכן מוכח התם צהדיא דקאמר ת״ש וגגו קודש ולא משני מהיכל מוסיב איניש כדפירש שס בקונטרס משום דבבבא לא כתיב גגין: **אבֿל חייבין עץ עשה ועץ לא תעשה שבגדה**, ואע״ג דאמר צפרק בתרא דמכות (דף יג:) דבעינן דומיא דע״ז דאמר רחמנא לא תעבד ואי עביד מיחייב ילא פסח ומילה עשה דנדה לא תעבד הוא דלא תפרוש צהנאה מרובה: **א״** בת״ח, חדא הוא דמתייבז אע״פ שהוא מויד על הפרישה מכל מקום על הכניסה חשדינן ליה שצ ^ק מדיעה דאימא יצר אלצשיה כדאשכחן בכתובות צפרק נערה (דף נא:), ואי

אלא אי אמרת דוקא גמירי היכי משכחת לה אמר אביי מאי קושיא אמשכחת לה בגון שבא בקצרה והפך בצינורא וכדרב הונא ^ה דאמר רב הונא צזר שהפך בצינורא חייב מיתה גופא אמר רב הונא זר שהפך בצינורא חייב מיתה ^הה״ד אי דלא הפך ^א לה לא מיעבלי פשיטא ואי דלא הפך בהו נמי מיעבלי מאי קא עביד ילא צריכא דאי לא הפך בהו מיעבלי בתרתי שעי והשתא מיעבלי בחד שעתא יוהא קמ״ל דכל קרובי עבודה עבודה היא א״ר אושעיא בעינא דאימא מילתא ומסתפינא מחבריא ^ההנכנס לבית המנוגע דרך אחוריו ואפילו כולו חוין מחוטמו טהור דכתיב ^י והבא אל הבית ^ק דרך ביאה אסרה תורה ומסתפינא מחבריא אי הכי כולו נמי אמר רבא כולו לא גרע מכלים שבבית דכתיב ^י ולא יטמא כל אשר בבית תניא נמי הכי יגגין הללו אין אוכלין שם קדשי קדשים ואין שוחטין שם קדשים קלים וּממא שנכנס דרך גגין להיכל פטור שנאמר ^ג ואל המקדש לא תבא דרך ביאה אסרה תורה: זו היא מצות עשה שבמקדש שאין חייבין עליה וכו׳: היכא קאי דקאמר זו היא התם קאי ^ה ואין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש וואין מביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבמקדש אבל חייבין על עשה ועל לא תעשה שבגדה ומביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבגדה וקאמר זו היא מצות עשה שבמקדש שאין חייבין עליה ואיזו היא מצות עשה שבגדה שחייבין עליה היה משמש עם הטהורה ואמרה לו נטמאתי ופירש מיד חייב מפני שיציאתו הנאה לו כביאתו איתמר אביי אמר משמיה דר׳ חייא בר רב חייב שתיים וכן אמר רבא אמר רב שמואל בר שבא אמר רב הונא חייב שתיים חדא אכניסה וחדא אפרישה הוי בה ^ק רבה במאי אילימא סמוך לוסתה ובמאן אילימא בתלמיד חכם בשלמא אכניסה ליחייב קסבר יכולני לבעול אלא אפרישה אמאי ליחייב מויד הוא ואי

אלא אי אמרם דוקא גמירי, שהה כדי השתחווייה חייב ואפ״י ילא לו צקצרה צמרווא נתחייב צשהיימו: **היכי משכחם לה**, בלא כרת: **משכחם לה**, צעצודה בלא שהייה שנטמא ויאל מיד צקצרה ודרך יליאתו היה אוחז מולג צידו והכה צו בלחד מן האצרים שעל המערכה והפך מה שלמעלה למטה: **כדרכ הונא דאמר זר שהפך בצינורא**, עבודה היא שמקרב עיכולו ויש כאן עבודה בלא שהייה: **חייב מיסה**, משום והזר הקרב יומת (צמדבר יח:), **חוץ מחוטמו**, שהוא צולט להלן משאר הגוף: **מכליס שצבית**, שהיו צו מתחלתו ולא קרינא צהו והבא אל הבית ואפ״ה טמאים דכתיב (ויקרא יד) ופטו את הבית כדי שלא יטמא כל אשר צבית: **גגין הללו**, שצעורה: **אין אוכלין שס קדשי קדשים**, הנאכלים לפנים מן הקלעים דקסבר גגין ועלויות לא נתקדשו ^א אלא הרצפה והאזור עד הגג: **וטמא שנכנס כ״ו**, אלמא כל היכא דכתב ביאה דרך ביאה צעינן: **היכא קאי דקאמר זו היא**, היכא שנה אין חייבין על עשה צצמקדש דקאמר הכא זו היא מלות עשה צצמקדש כ״ו: **הסס קאי**, צמסכת חוריות: **אין חייצין**, צ״ד צהורלאת על עשה ועל לא תעשה צצמקדש כלומר על הוראת טומאת מקדש וקדשיו צין שהוא של עשה כגון שנטמא צעורה דהיינו עשה דוישלחו ^א צין שהוא של לא תעשה כגון נטמא צחוק דליכא אזהרת אל המקדש לא תבא (ויקרא יג), והתם ^ק מפרש טעמא דאין חייצין משום דאין מצויצין פר צהורלאת אלל על העלס דבר שגגגמו חטאת קצועה ליחיד אכל טומאת מקדש קרבן עולה ויורד הוא: **ואין מצויצין אשס סלוי**, היחידיס שצא לידס ספק כרת והלריין הכמוצ אשס תלוי אין מצויצין אותו על ספק טומאת מקדש לפי שאינו צא אלא על ספק דבר ^ק שגגו ודאי חטאת קצועה והתם (חוריות ח:) יליף לה מקרא: **שצנדה**, להכי נקט נדה משום דמשכחת לה עשה דומיא דנטמא צעורה צלונס שהוא מוזהר ללאת כגון שהיה משמש עם הטהורה ואמרה לו נטמאתי: **מצויצין אשס סלוי**, היחידיס דאין אשס צלצור דנפש כתיב ביה ^ק: **וקאמר**, הכל צצמתניתין: **זהו מלוס עשה**, שצנויה התם: **וחייצ שסיס**, הפורש מן הגדה צקישוי: **אילימא סמוך לוסתה**, שאינו אנוס על כניסתו דהוי ליה לאסוקי אדעתיה

שמה תרלאת צשעת תשמיס ומיהו מויד לא הוי: **כסצור יכולני לצעול**, ולפרוש קודס שתרלאת: **אי כסלמדי חכס**, שוידע שהשמש עם הטהורה ואמרה לו נטמאתי צריך להמתין עד שימות [האצרב:] ואי שמה תרלאת צשעת תשמיס עליות גג לא נתקדש דעלייה גופה לא ידעינן אלא מקרא דדוד והתם לצעול, וכן מוכח התם צהדיא דקאמר ת״ש וגגו קודש ולא משני מהיכל מוסיב איניש כדפירש שס בקונטרס משום דבבבא לא כתיב גגין: **אבֿל חייבין עץ עשה ועץ לא תעשה שבגדה**, ואע״ג דאמר צפרק בתרא דמכות (דף יג:) דבעינן דומיא דע״ז דאמר רחמנא לא תעבד ואי עביד מיחייב ילא פסח ומילה עשה דנדה לא תעבד הוא דלא תפרוש צהנאה מרובה: **א״** בת״ח, חדא הוא דמתייבז אע״פ שהוא מויד על הפרישה מכל מקום על הכניסה חשדינן ליה שצ ^ק מדיעה דאימא יצר אלצשיה כדאשכחן בכתובות צפרק נערה (דף נא:), ואי

שמה תרלאת צשעת תשמיס עליות גג לא נתקדש דעלייה גופה לא ידעינן אלא מקרא דדוד והתם לצעול, וכן מוכח התם צהדיא דקאמר ת״ש וגגו קודש ולא משני מהיכל מוסיב איניש כדפירש שס בקונטרס משום דבבבא לא כתיב גגין: **אבֿל חייבין עץ עשה ועץ לא תעשה שבגדה**, ואע״ג דאמר צפרק בתרא דמכות (דף יג:) דבעינן דומיא דע״ז דאמר רחמנא לא תעבד ואי עביד מיחייב ילא פסח ומילה עשה דנדה לא תעבד הוא דלא תפרוש צהנאה מרובה: **א״** בת״ח, חדא הוא דמתייבז אע״פ שהוא מויד על הפרישה מכל מקום על הכניסה חשדינן ליה שצ ^ק מדיעה דאימא יצר אלצשיה כדאשכחן בכתובות צפרק נערה (דף נא:), ואי

אף

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

מסורת הש"ם

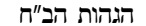
(א) יומא יב, (ג) ע״ז לת, (ג) להו, יעצ״ן, (ד) חוריות ח:, (ה) ס״א רבא וכן הגיה הריעצ״ן, (ו) נפסחוס פה:], (ז) [צמדבר ה,] (ח) [חוריות ח:], (ט) ששגגת ודלו, יעצ״ן, (י) [ויקרא ה,] (כ) רש״א מ״ו, (ל) ונע״ע מוס׳ יומא נב: ד״ה ילא,

תורה אור השלם

1. וְהָבֵא אֶל הַבֵּית כֹּל יְמֵי הַקִּיּוֹר אֹתוֹ יִטְמָא עַד הָעֶרְבֹ: ויקרא יד מו
2. וְצִדְתָּ הַבֵּיתָן וּפְנֵי אֶת הַבֵּית בָּטָרִם יָבֵא הַבֵּיתָן לְרֵאוֹת אֶת הַנֶּגֶעַ וְלֹא יִטְמָא כָּל אֲשֶׁר בַּבֵּית וְהִקְדֵּשׁ לֹא תָבֵא עַד קִלְאֵת יְמֵי טְהוֹרָה: ויקרא יב ד

3. וְשִׁלְשִׁים יוֹם וְשִׁלְשֵׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדַמִּי טְהוֹרָה בְּכָל קֶדֶשׁ לֹא תִגַּע וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֵא עַד קִלְאֵת יְמֵי טְהוֹרָה: ויקרא יב ד

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ואין וס' להלכות דרך שם פסח כ"ל: (ב) ד"ה אי וכו' שצ מדידעו, י"ב ע"ל בדף כו ע"ב:

גליון הש"ם

נב׳ דרך ביאה אסרה תורה: עיין וצמים דף פב ע״צ מוס׳ ד״ה לא: תוס׳ ד״ה אפ״י וכו׳ פריך לעולא, שס אימא רב האשעאל ועיין עירובין דף סח ע״א מוס׳ ד״ה אמר: ד״ה ואין שוחטין וכו׳ והל״ה דאין אובלין, עיין תשרי הרכצ״א ס״ לז:

מוסף רש"י

בצינורא, צמולג (יומא יב:), חייב מיתה, משום והזר הקרב יומת (שס).

רבינו חננאל (המשך)

ואמרה לו נטמאתי ופירש מיד חייב, שיציאתו הנייה לו כביאתו, אחמר אביי אמר משמיה דחייא בר רב חייב שתיים אחת על הכניסה ואחת על הפרישה, וכן אמר רבא כ״ו, ואקשינן במאי אי בטמוך לוסתה ובת״ח חדא הוא דמיחייב דהוה ליה למפרש עונה סמוך לוסתה כדאמור רבנן ולא (שימש) [שמען] מאי סבר יכול אני לבעול ובשגגה באת לידו, אבל אפרישה לא מיחייב דהא תלמיד הוא וידע וכיון דידע דכל דפריש מיד חייב מויד הוא ולאוי בר קרבן